

Sınıf

Haziran - Temmuz 2015

Sayı: 4

UNUTMA! SUÇLU: PARALI EĞİTİM

Kardeşimsin Uğur Çolakoğlu!

★ Uğur Çolakoğlu, Niğde Endüstri Meslek Lisesi'nde Bilgisayar Bölümü 3'üncü sınıf öğrencisiydi. Ülkemizdeki çoğu aile gibi onun ailesinin de durumu çocuklarının eğitimini karşılayacak kadar iyi değildi. Bu yüzden Uğur 19 Mayıs tatilini, hem ailesinin sırtladığı ekonomik yükü biraz hafifletmek, hem de okul harçlığını çıkartmak için bir inşaatta çalışarak geçirecekti. Fakat inşaatın üzerinden geçen yüksek gerilim hattına kapıldı ve dokuzuncu kattan düşerek hayatını kaybetti. Bizler çok iyi biliyoruz ki, arkadaşımızın ölümü bir talihsizlik veya kaza değildi; Uğur'u kapitalizm ve onun bir sonucu olan paralı eğitim katletti!

facebook.com/siniftan

sinifagel@gmail.com

Sınıf

İki aylık
politik lise dergisi

İÇİNDEKİLER

Seçim:

Berkin'in intikamı

3

Okullardan:

Paralı eğitim öldürür!

4

“Onlar” biz değiliz!

5

Mektuplar

6-7

Halk isyanı ikinci yıldönümü:

“Velhasıl onlar vurdu, biz büyüdük kardeşim!

8-9

İşçi mücadeleleri:

Bir şey yapmalı: Grev!

10-11

15 - 16 Haziran 45 yaşında: Gücümüz birliğimizden gelir!

12-13

Soma'nın birinci yıldönümünde işçiler katledilmeye devam ediyor!

14

Kültür - Sanat:

Film tanıtımı: Sarhoş atlar zamanı

15

Berkin'in intikamı

7 Haziran seçimlerinde Erdoğan'ın ve AKP'nin uğradığı yenilgi aslında daha önce başlayan gerilemenin gecikmiş bir tescilidir. AKP'nin zayıflamasının kökleri, Mavi Marmara olayında Erdoğan ile Fethullah Gülen arasında ilk kez doğan çatlığa kadar geri götürülebilir. Gezi öncesinde AKP hükümetinin elinin sıkıştığına dair belirtiler birikmeye başlamıştı. Ama esas dönüm noktası 2013 yazında Gezi ile başlayan halk isyanıdır. Bu olayla birlikte Tayyip Erdoğan artık Türkiye'de burjuvazi için bir ekonomik ve politik istikrar güvencesi olmaktan çıkmış, tam tersine bir istikrarsızlık kaynağı haline gelmiştir. Bunun sonucunda da eski müttefiklerinin birçoğunu adım adım yitirmiştir. ABD ve AB, cemaat ve liberal/sol liberal camia, TÜSİAD'ın ikircikli kanadı, her biri Erdoğan AKP'sinden hızla uzaklaşmıştır.

Bu müttefiklerden, kendisine bir koalisyon ortağı kadar yakın olan cemaatle arasında 17 ve 25 Aralık yol-suzluk operasyonlarıyla birlikte su yüzüne çıkan savaş, krizi bir yeni aşamaya taşımıştır. Batıcı-laik burjuvaziye karşı on yıldır bir kansız iç savaş vermiş olan Erdoğan, o iç savaşta en büyük vurucu gücü olan cemaatle de bir "iç savaşın iç savaşı"nı yaşamaya başlamıştır. Gezi'nin sarstığı ama deviremediği Erdoğan 17-25 Aralıkla birlikte düşmanın eşiğine gelmişti. Yardımına beklenmedik güçler koştu. Cemaatin derin devletten sökülmesini, kendileri oraya dönmek için büyük bir özlemle isteyen "Ergenekon" ekibi, en başta bugünkü adıyla Vatan Partisi, bir süre için Erdoğan'ın askeri olmayı kabul etti. Ama bu ittifakın bile gerçekleşmesi, TÜSİAD burjuvazisinin müdahalesini gerektirdi. Erdoğan'ın düşüşü, daha altı ay önce bir halk isyanı yaşamış bir ülkede bir devrimci kriz bile doğurabilirdi. Daha da elle tutulur biçimde bir ekonomik kriz patlak verebilirdi. Dolayısıyla, Mustafa Koç, *Gerçek* gazetesinin 27 Nisan döneminde Erdoğan ile o dönemin genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt arasında yapılan ve tarihe bir

sır olarak geçen Dolmabahçe görüşmesine atıfla "İkinci Dolmabahçe" olarak andığı bir görüşme gerçekleştirdi. Ve böylece Tayyip Erdoğan'ın krizinden sonrası için "düzenli geçiş" programı yürürlüğe konuldu.

Cumhurbaşkanlığı Tayyip Erdoğan'a verilen son mevzi idi. O zamandan bu yana hem TÜSİAD burjuvazisi, hem de ABD ve Avrupa'daki ortakları Erdoğan'ın gözle görülür şekilde istikrarsızlık yaratan politikalarına karşı mevzilenmiştir. Erdoğan o zamandan beri yokuş aşağı gitmekteydi. Yerine Kılıçdaroğlu-Gülen-Bahçeli (ve artık yavaş yavaş silinmeye doğru giden Sarıgül) arasında kurulan bir ittifak ile bir Amerikan muhalefeti hazırlanıyordu. Bunun başına geçmek üzere ise Abdullah Gül parlatılıyordu. 7 Haziran seçimleri bu muhalefetin iktidara doğru yürüyüşünün bir adımı idi. Doğan medyasının ve uluslararası finans kapitalin yayın organlarının sistematik biçimde HDP'ye destek vermesi, Kürtleri ya da "Selocan"ı sevdiğinden değil, HDP'nin barajı geçmesinin Erdoğan ve AKP'nin altını oyacağını bilmesindendi.

Oyun buraya kadar tutmuştur. Bundan sonrası burjuvazinin kendi içindeki pazarlıklarına ve halk güçlerinin yürüyüşüne bağlıdır. Ama hiçbir şey şu gerçeğin üzerine silemez: Erdoğan'ın düşüşünün temellerini Gezi ile başlayan dev halk isyanı atmıştır. Erdoğan o isyanı atlatmayı başarmıştır, ama yara bere içinde. Arada iki seçim de kazanmıştır, doğru. Ama bunlar burjuvazinin kendini korumak bakımından çok dikkatli bir "düzenli geçiş" stratejisi uygulamasındandır. Şimdi artık Erdoğan için yolun sonu gelmiştir.

Bütün bunlar doğru ise, Erdoğan'ı yenilgiye sürükleyen kömür gözlü Berkin'dir, ceylan ayaklı Ali İsmail'dir, vakur yüzlü Ethem'dir, Abdullah'tır, Ahmet'tir, Medeni'dir, Mehmet'tir. Boş yere ölmediniz şehitlerimiz! Mücadeleniz biraz gecikmeli de olsa sonucunu veriyor.

Paralı eğitim öldürür!

Uğur Çolakoğlu, Niğde Endüstri Meslek Lisesi'nde Bilgisayar Bölümü 3'üncü sınıf öğrencisiydi. Ülkemizdeki çoğu aile gibi onun ailesinin de durumu çocuklarının eğitimini karşılayacak kadar iyi değildi. Bu yüzden Uğur 19 Mayıs tatilini, hem ailesinin sırtladığı ekonomik yükü biraz hafifletmek, hem de okul harçlığını çıkartmak için bir inşaatta çalışarak geçirecekti. Fakat inşaatın üzerinden geçen yüksek gerilim hattına kapıldı ve dokuzuncu kattan düşerek hayatını kaybetti. Bizler çok iyi biliyoruz ki, arkadaşımızın ölümü bir talihsizlik veya kaza değildi; Uğur'u kapitalizm ve onun bir sonucu olan paralı eğitim katletti!

İşçiler her gün can güvenlikleri olmadan çalışıyorlar. Genellikle açlık sınırının altında ücretlere, uzun saatler boyunca, ölümüne çalışıyorlar. Bir gün madende gaz sıkışması gerçekleşiyor, bir gün üzerine fazla yük bindirilmiş bir asansör düşüyor, bir gün elektrik çarpıyor, bir gün işçileri taşıyan servis uçurumdan aşağı yuvarlanıyor... Birer birer, onar onar, kimi zaman Soma'daki gibi yüzer yüzer işçiler ölüyor ve biz bunu haberlerde iş kazası diye görüyoruz. Patronlar sırf ceplerine biraz daha fazla para girsin diye çalıştırdıkları işçilerin güvenliğini gözardı ederek hiçbir önlem almayarak her gün cinayet işliyor.

Devlet ise bize eğitim alabilmemiz için bitmek bilmeyen giderler dayatarak bizleri, bu katillerin işçilerin kaniyle beslenen sisteminde sömürülmeye mahkûm ediyor. Ailemizin karşılayamadığı eğitim giderlerimiz için çalışmamız gerekince, bizi düşük ücretle ve güvencesiz koşullarla işgücü pazarına altın tepsi ile sunuyorlar. Hem

sömürüyorlar, hem de daha fazla sömürü hırsıyla yanıp tutuştukları için hayatımızı elimizden alıyorlar.

Dünyanın her yerinde biz öğrenciler parasız eğitim talebiyle yıllardır meydanları dolduruyorsak, bugün de mücadelemize devam ediyorsak işte bu yüzden! Bize ve ailelerimize, kendi kasalarını dolduracak birer müşteri gözüyle bakan burjuva devletine ve onun eğitim sistemine karşı çıkıyorsak, artık öğrencilerin Uğur gibi, Erdoğan Polat gibi ölmesini istemediğimiz için!

Geçtiğimiz sene 19 yaşındaki Erdoğan Polat da Uğur'inkine benzer sebeplerle çalışmaya başladığı Mecidiyeköy'deki Torunlar inşaatta bir iş cinayetine kurban gitmişti. Bu kaybımız aynı zamanda 10 işçinin yaşamını yitirdiği asansör "kazası"nın da habercisiydi. Erdoğan'ın ölümünden sonra inşaatta işçilerin can güvenliği için önlemler artırıldı mı? Hayır! Aksine, Erdoğan'ın gençliğini fırsat bilip, eğitim hakkını satın alabilmek için yaşam hakkından olan kardeşimize "eğitimsizdi" diyerek bu ölümü geçiştirdiler. Diğer taraftan devlet, çocuklarının eğitimini karşılayamayan emekçi aileleri için bir şey yaptı mı? Hayır! Yoksulların da eğitim alabilmesi için herhangi bir kolaylık sağladı mı? Hayır! Aksine üniversite sınavlarına giriş ücretlerine zam geldi. Ve biz yine liseli bir arkadaşımızı bir iş cinayetinde kaybettik... Devlet her yıl eğitime ayırdığı bütçeyi azaltırken, eğitim almak için ödediğimiz para sürekli artıyor. Neredeyse tüm devlet okulları maddi açıdan zorluk çekiyor, öğrenciler kötü şartlarda okumaya mahkûm bırakılıyor.

Erdoğan Polat, Uğur Çolakoğlu, bizler, para ödemedenden de nitelikli bir eğitim almayı hak etmiyor muyuz? Hakkımız olan eğitimi bize sağlamak zorunda oldukları halde bizleri birbirimizle yarıştırmak için önümüze sınavlar koyuyorlar, üstüne üstlük o sınavlardan da para istiyorlar! Sonucunda da bazılarımızın payına bilsimsellikten uzak bir eğitim, meslek liselilerin payına da eğitimle iç içe geçmiş bir sömürü düşüyor. Bu sistemde Erdoğan'ın, Uğur'un ve nicelerinin payına ise çalışırken ölmek düştü. Çünkü güvenceli bir gelecek umutları vardı ve okumak istiyorlardı. Ancak ne devlet onlara hak ettikleri eğitimi parasız bir şekilde verdi, ne de çalıştıkları yerde patronları kâr hırslarının önüne onların iş güvenliğini koydu.

İş cinayetinde ölenlerin katillerine sözümüz olsun, Erdoğan'ın da, Uğur'un da, Soma'da ve Torunlar'da olduğu gibi katlettikleri diğer tüm işçilerin de hesabını soracağız! Bize dayattıkları paralı eğitimi kabul etmiyoruz! Bizleri daha okurken sömürülmeye, patronların kâr hırsı yüzünden ölmeye mahkûm edenlerden geleceğimizi geri alabiliriz, alacağız! İstedikleri kadar bizi birbirimize rakip yapmaya çalışsınlar; bizi öldüren bu sistemi başlarına yıkmak için birleşmeye devam edeceğiz!

“Onlar” biz değiliz!

MEB BAKANI NABİ AVCI:

Öğrencilerin getirdiği tezekle ısınan okullar, 60 öğrencili sınıflar, gecekondular benzeri devlet okulları ve 280 bin derslik açığı bir yanda dururken, olimpiyat şampiyonları çıkararak kolejleri denetlemek bizim eğitimdeki ‘enformatik’ başarımız.

**ONLAR
KONUSUR
AK PARTİ
YAPAR (!)**

Her gün daha çok gerileyen yozlaşan ve kapitalist sistem batağının daha derinine giden bu ülkeden ne kadar haberdarız? “Onlar konuşur Ak Parti yapar” sözünün ardındaki iki yüzlülüğü ne kadar görebiliyoruz. Bizler yani genç nüfusu oluşturan tabaka her geçen gün daha kötü bir felaketin beklediğinin ne kadar farkındayız?

Günümüzde ana akım medya, reklamlar ve afişler kapitalist sistemin uşağı olan AK Parti’nin tüm kirlerini kapatmak için elinden geleni yapıyor. Lakin bu kir o kadar büyük ve kalıcı ki sadece reklamlarda ve afişlerde kalıyor o dedikleri. Bizler meslek liselerinde staj adı altında sömürülenler, bizler çocuk işçi olarak çalışmaya mecbur bırakılanlar bizler eğitimde fırsat eşitliğinin olmadığı zor koşullarda bu sistemin çarkına dahil olmak için kendini boş yere ve bir çıkmaz için heba edenler bu her geçen gün daha beter gelecek olan felaketlerin ne kadar farkındayız?

Bizler çocuk işçi olmaya zorlananlar, bu ülkede 893 bin kişiyiz. Düşük ücretle çalışmaktan başka seçenek bırakılmayan ve 4+4 ile beraber hem oku hem çalış sistemi getirilen bu vahşi sistemde sistemde hem sömürülüyoruz, hem de fiziksel ve psikolojik olarak eziliyoruz.

Bizler meslek liseli öğrenciler yani staj sömürüsüne maruz kalanlar, 3 ay ile 1 yıl arasında sırf dersten geçer

not-iyi not alabilmek için her türlü keyfi davranışa ve ekstra işlere tabi tutuluyoruz. Ayrıca biz tüm bu işleri yaparken bedavaya yakın bir ücret karşılığında yapıyoruz ve bize gece gündüz empoze edilen tek şey “Geleceğinizi düşünüyorsanız bunlara ses çıkartmayın” uyarısı oldu. Bu staj süresi biz gençler için tam anlamıyla angaryadır!

Bizler paralı eğitimin tüm zorluklarına rağmen okumaya çalışanlar, yıllarca bir üniversite kazanabilmek için zor şartlar altında okuyoruz. Didinip çalışıyoruz bir üniversite kazanabilmek için. Lakin bu sistemin bir parçası olan özel üniversiteler tam manasıyla bu sistemin devamını sağlayacak insanlar için bir nimet oldu. Verdiğimiz emek arasında dağlar kadar fark olmasına rağmen kapitalist sistemin emek hırsızlığı nedeniyle sistemin devamını sağlayacak olanlar bizden katbekat iyi eğitim alabiliyorlar.

Bizler çocuk işçiler, bizler meslek liseli staj öğrencileri, bizler paralı eğitim sömürüsü altında ezilenler şunun farkında olmalıyız “Sistem konuşur Ak Parti yapar!”. Sesimiz bir olmalı, bütün olmalı sınıf dayanışması içinde yer almalı. Sınıfa karşı sınıf savaşı demeli ve bu sistemi başlarına yıkacak olan işçi sınıfının yanında yer almalıyız! Biz konuşmalı ve biz yapmalıyız!

Mektuplar

Lisede bir tiyatro macerası

Merhaba;

Ben biricik Anadolu lisemi geçen sene bitirip mezun olmuş bir öğrenciyim.

Lisede çok sevdiğim bir tiyatro topluluğum vardı. Usta-çırak ilişkisiyle devam eden, yirmi yıllık köklü bir geleneğin parçasıydık. Yani lisede tiyatromuzda olanlar mezun olunca gelir, reji olarak devam ederlerdi. Böylece bizden çok çok üst ya da alt dönemlerle tanışma, bir şeyler paylaşma fırsatımız olurdu. Yeteneğe, ödüle inanılmazdı, isteğe önem verilirdi. Çünkü "herkes tiyatro yapabilir."

Değişen dönüşen, sürekli yeniye açık olan ama Goran Bregovic şarkılarımızdan asla vazgeçemediğimiz üretken bir tiyatroyduk. "Lise tiyatrosu" yapmak ile "lisede tiyatro yapma"nın arasındaki farktı prensibimiz.

Sonra okul müdürümüz pek istemedi bizi. Biraz fazla Brecht oynayıp düşündük, ürettik, eleştirdik diye. Şimdi seneler sonra baktığımda aklıma yatan tek nedenin bu olduğunu fark ediyorum, çalıştırıcımızın -ki bir çalıştırıcımız yoktu, kolektif bir reji ekibimiz vardı- çalıştırmak için belgesi olmadığını ortaya attı. Bütün çalıştırıcılarımız mezunumuz olduğu için ve öğretmenleri, kantinciye, okulun bekçisini herkesten çok tanıdıkları için yirmi yıldır kimsenin belge gibi bir protokol talebinde bulunma gereksinimi olmamıştı. Rejilerimizin okula girmelerine izin verilmemeye başlandı. Müdürümüzün bir istiklal marşı öncesi, balkon konuşmasında "kimin girip çıktığını bilmiyoruz, yoldan geçen herkes bu okula giremez" derken onu bağlayan hiçbir şey olmamasına rağmen on yıldır tiyatromuzda olan bir abimizi kastettiğini anladığımı ve ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum.

Sinirliydik. Tiyatromuz kapatılmıştı. Kostümleri kendi ellerimizle diktiğimiz, sahnemizin tozunu -kirini temizlediğimiz, bir başından diğer başına giderken çürük tahtalarının çıkardığı sesleri sırasıyla ezberlediğimiz; yaratı, ifade yerimiz elimizden alınmıştı. Konferans salonu yani prova yaptığımız yer kilitlenmişti, dekor odamızın anahtarı değiştirilmişti, eşyalarımız olduğu gibi içerde kalmıştı. Yılmadık. Açtık, günlerce yönetmelik okuduk bir açık bulabilmek için. Müdür yasal olarak haklıydı, ama istese çok kolay bir şekilde çözüm bulabilirdi. Bunca sene hiçbir sorun olmamıştı. Yönetmelikte "gönüllü veli" diye bir şey bulduk. Birkaç veli ve öğretmenin onayıyla gelip çalıştırabileceklerdi. Olmadı arkadaş... İzin vermedi adam. Velilerimize taşıdık olayı, sonra velilerimizi taşıdık okula. Benimkilerin müdür ile

görüşmeden sonra söylediklerini hatırlıyorum: "Bu iş olmaz, müdür istemiyor. Daha fazla ilerletmeyin olayı, aman müdür ile aran kötü olmasın daha iki sene okuyacaksınız bu okulda." Pustuk. Korkutulduk.

Bu arada bütün bu çirkinliğe en çok maruz kalan rejimizle ilgili atıp tutmaya başladılar. Evet, koskoca insanlar (müdür, müdür yardımcısı, okul aile birliği...) ucuz ucuz şeyler söylediler. Irkı başka zaten dediler, okuldan para çaldığımı iddia ettiler, "ben araştırdım onu, alkol kullanıyor o" dediler.

Yine okul aile birliği ve idare "tiyatroyu kapattılar" diyemememiz için "alın size tiyatro" niyetinde bir hoca getirdiler. Konservatuar mezunuymuş. Kulübe seçme ile alıyordu, başrol falan diyordu. Bunlar bize tersti. Okul aile birliği sus payı olarak bize bu tiyatrodan torpilli olduğumuzu söylediler, sanki bu bizim daha iyi hissetmemizi sağlayacakmış gibi.

Biz de susturulmuşlar olarak kendi kulübümüzü kurduk. Yeni grup ismimizi kullanıyordu. Kendimize isim uydurduk, önemli değildi nasıl olsa. Öğretmenlerimize rica ettik başımızda durur musunuz diye. Kırmadılar. Kendimiz bir oyun yazdık, baskılanan ve sesleri üç tanrı tarafından ellerinden alınan sevimli bir köy halkının hikayesini anlattık. Kısa, neşeli, güçlü bir oyundu. Daha oynadığımız ilk gün yasaklandı. Müdür izlemedi bile ama o yasakladı. Nedeni "öğrencilerin üç tanrı olmasından dolayı kafaları karışmış, veliler müdürü aramış, siz bizim çocuklarımıza neler izlettiriyorsunuz diye şikayette bulunmuşlar."

Durum bu. Küçük bir Türkiye yaşadık.

Brecht sorgulamış ya iyiyi kötüyü. O tartışılır tabi. Yalnız bu benim erken yaşta baskılanmayı, haksızlığı tüm çıplaklığıyla gördüğüm bir dönemdi, o kesin. Şimdi yeni müdür geldi! Bize olumlu baktı. Zaten diğer tiyatrodan oldukça şikayetçiymiş insanlar. Seneye tiyatromuzu yeniden açacağız. Lisemizde okuyan yeni insanlar tanıyacağız, eğlenicez.... Tiyatro yapacağız!

Şimdi o küçük Türkiye'ye baktığımda pes etmeseydim, bazı şeylerde daha korkusuz, daha "kavgacı" olsaymışım diye düşünmüyorum değil arada.

Ama Ahmet Kaya da demiş ya: Kenar mahallesiye sonuçta, mecburen kavga ederiz. Sürsün bizlerin de kavgası.

Gücümüz var.

Sevgilerle

Lisede faşizm belası

Bu mektubu size okulumuzda belirli bir zamandır süregelen olaylar hakkında bilgilendirmek, duygularımızı paylaşmak amacıyla yazıyoruz. Özellikle Avrupa'nın bazı ülkelerinde yükselen faşist hareketlerin bizim ülkemizde de ne yazık ki güçlenme zemini vardır ve bu zemin okulumuzda da mevcut maalesef.

21 Mart Newroz'da okuldaki kutlamalarda ilk kez kendilerini bu kadar baskın gösteren faşistler, türkülerimize, giyim kuşamımıza karışmaya ve bize üstünlüklerini kabul ettirme çalışmalarına başladılar. Üzerimizdeki baskıyı daha da arttırmaya çalışarak kadınlara da şiddet ve hakarete bulundular. Kendimizden ödün vermeyerek tutumumuzu koruduk.

Faşizmin kol gezdiği cephelerden biri de bilinçsiz gençlik. Etkileri altına aldıkları bu gruplar çoğunlukla kendilerince toplum içindeki statülerini bir yere ait olarak bir üst seviyeye taşımak, güç gösterisi yapmak peşinde.

Bu tür gençler birbirlerinden etkilenecek faşizmin köleleri, okullardaki kuklaları durumuna geliyor. Hayatlarında zaten bir heyecan, uğraş arayan bu gençliğin yolu bizlerle karşılaşıyor. Faşizmin kuklası olan bu gençlik okullarda bir takım öğrencilere bilinçli olarak kışkırtıcı söylemlerde bulunma hamlesiyle başlıyorlar ilk.

Bu söylemlere karşılık vermediğimiz taktirde daha kışkırtıcı söylemlerde bulunmaya devam ediyorlar. Yapabileceğimiz tek şey sakin olmak. Bazen bunu yerine getiremesek de yaptığımız hatalardan ders aldık, asıl marifetin sukneti koruyabilmek olduğunu gördük.

Sosyal medya üzerinden kışkırıldık, yeri geldi kendimizi tutamadık cevap verdik. Toplantılarımız basıldı, aklımıza bile gelmeyecek şeylerle suçlandık. Adımız vatan hainine çıkartıldı.

6 Mayıs'a kadar kışkırtıcı söylemleri hatta inkar etseleler de kadınlara hakaret ve şiddetleri devam etti.

6 Mayıs tarihinde okul çıkışı okula iki mezun öğrenci ve karşı grubun gelip yoldaşlarımızdan birini kenara çekmesiyle başladı en tehlikeli süreçlerden biri.

Bu sefer suçumuz Deniz Gezmiş hakkında kitap okumak... İnanılır gibi değil. Onların olduğu okulda bu kitabı okuyamazsınız. Ve beklenen oldu, arkadaşlarımızdan birinin üstüne çullanmalarıyla kargaşa büyüdü, artık olaylar farklı bir boyuta taşındı. Olayın okulun çevresinde yaşanmasından idarenin hemen haberi oldu ve her birimizin olay hakkında ifadeleri alınmaya başlandı.

Hala devam eden bu zorlu süreçte pek çok kez hem yazılı hem sözlü ifade verdik. Gün geçtikçe okul idaresi bizi daha da sıkıştırmaya çalışıyor, kelimenin tam anlamıyla açığımızı arıyorlar her konuda. Yaptığımız en ufak yanlış hemen gözlerine ilişiyor, soruşturma açılıyor.

Faşizmin kol gezdiği okullarda hemen hemen hepimiz böyle sorunlarla karşılaşmışsınız. Maalesef ki günümüz Türkiye'sinde böyle sorunlar kaçınılmaz.

Yapabileceğimiz en doğru şey birbirimize kenetlenmek, sukneti korumak. Ve elbette her türlü saldırılara karşı kendimizi savunmak.

Adana'dan liseliler

İşbirlikçi sendikalara ve emek hırsız patronlara şarteli indirerek cevap veren işçi sınıfına merhaba! Şarteli indiren ve direnen işçilerin emekçilerin kazanacağını ve bu sömürü düzenini nasırlı elleriyle yıkacaklarını biliyoruz. Bu yolda sınıfımıza, bu haklı mücadelede destek veriyoruz çünkü hangi bölümü okuyup bitirirsek bitirelim, çok yüksek ihtimalle bir gün patron zulmüyle karşı karşıya kalacağımızı biliyoruz. Tabi eğer iş bulabilirsek! Bu yüzdendir ki bu ümit dolu ve haklı kavga sıralarımıza, sınıflarımıza sığmamaktadır. Biz zincirlerimizin ve düzenin kallesliğinin farkına vardık. Şimdi sıra diğer kardeşlerimizi de bu mücadeleye kazanmaktır. Vakit örgütlenme vaktidir. İbo yoldaşın deyişleriyle yakınmayı bırakıp safları yeniden ve daha sık dizme vaktidir.

İstanbul Beylikdüzü'nden bir liseli

“Velhasıl onlar vurdu, biz büyüdük kardeşim!”

Saat sabahın beşi.

Yer; Antep'te bir cadde. Kornalar, bağırışlar. “Her yer Taksim, her yer direniş!” sesleri.

Saat sabahın beşi.

Yer; İstanbul, Boğaziçi Köprüsü.

On binler girmiş kolkola. Geçiyorlar köprüyü.

Saat sabahın beşi. “Yeter!” diyorlar. Duydunuz mu?

Duydunuz elbet.

Sesler plazalara yükseldi, beyaz yakalılar duydu. “Biz de varız!” dediler. “Gündüz işte, akşam direnişte!”

Sesler okul duvarlarını aştı, öğrenciler döküldü sokağa: “Bizdeki bu ağaç sevgisi, zamanında astığımız fidanlardan gelir” dediler.

Sesler mutfak havalandırmalarından geçti de, ev emekçisi anneler tencere tavalarıyla indi meydana. “Korkma yavrum, annen yanında!” dediler, geçtiler çocuklarının yanına, barikata.

Saat sabahın beşi; 81 şehrin 80'i yeni ve alışılmadık bir sabaha uyandı.

Saat sabah beşti. Kesilecek ağaçlardan; dozu arttıkça

artan polis şiddetine, halkların bir ağızdan “Bu düzende yaşayamıyoruz!” demesiydi meydanları dolduran. Halklar korku duvarını yıktı, iktidar yıkıntılara tosladı. Beti benzi atmış halde sesi titreye titreye konuşma yapmaya çalıştı Erdoğan. “Diktatörlük” denile denile halk nezdinde yıkılmazmış gibi görünen AKP’de başlayan çatlaklar, devlete sıçradı. Her kafadan farklı bir açıklama geldi.

80 darbesinden ebeveynlere miras kalan “Aman sen karışma, siyaset kirli iş. Sen mi kurtaracan dünyayı?” algısının ve durağanlaşan işçi hareketinin tezahürüyle oldum olası “apolitik” diye eleştirilen 90’lar kuşağının siyasetle, “devlet baba”yla ve onun paralı katilleri olan polislerin gerçek yüzüyle tanışması hızlı ve bir o kadar sancılı oldu.

8 can verdi 90 kuşağı toprağa. 8 siper yoldaşı, yanı başında direnirken vuruldu.

Ethem Sarısülük

Mehmet Ayvalıtış

Abdullah Cömert
Medeni Yıldırım
Ali İsmail Korkmaz
Hasan Ferit Gedik
Ahmet Atakan
ve 15'inde bir
fidan;
Berkin Elvan!

“buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında bir teneffüs daha yaşasaydı tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür devlet dersinde öldürülmüştür “

“Yarınlar için direnenler” olarak not düştüler kendilerini tarihe. Onlar gencecik halleriyle dövüle dövüle, eriye eriye, gaz fişekleriyle kanaya kanaya canlarını verirken, cesaretlerinin ve umutlarının ağırlığı 90 kuşağının omuzlarına, ertelemesi imkansız bir sorumluluk olarak yüklendi. Geç politikleşmenin bedelini ağır ödeyen 90 kuşağı, şimdi ancak kardeşini yitirenlerin anlayabileceği, günden güne harlanan bir yangın taşıyor yüreğinde.

Peki ne oldu? Paranın geçmediği, omuz omuza direnenin samimiyetiyle güzelleşen, “bizim” dediğimiz meydanlarda ne oldu da otobüs otobüs çevik polisler, tomalar bekliyor şimdi?

Ne oldu da öldürme husunda emekçi, kadın, Kürt, Türk, Ermeni ayırt etmeyenler, bu halklardan “başkanlık” isteyecek yüzüzlüğü gösterebiliyor?

Geziyle ilgili anıları yazmaya kalksak ne kalem ne kağıt kafi gelir. Fakat bizim, yüreğinde günden güne büyüyen bir yangın taşıyanların durmadan geçmişi yad etmeye vakti yok artık.

Korkusundan Fas'a kaçanların nasıl geri gelebildiğini, Gezi'de şirin gözükmeye çalışıp otelini açanların sonrasında nasıl anlaşmalarla kârlarına kâr katabildiklerini sormamız lazım.

Gezi gibi bir isyandan 1 yıl sonra 300'den fazla canımızı Soma'da nasıl yitirdiğimizi sormamız lazım.

Ortadoğu'da kafa kesen, kadınlara tecavüz eden barbar IŞİD çetelerine silah yardımı yapanların; Kobane'de insanlık için bu çetelere yiğitçe direnen akrabalarına destek olabilmek için sokaklara dökülen Kürt kardeşlerimizin üzerine nasıl mermiler, bıçaklar yağdırdığının hesabını sormamız lazım.

Geziyle birlikte o zamana kadar apolitik insanlarda dahi yeşillenen “devrim” umudunun nasıl boşa çıktığını sorgulamamız lazım.

Gezide kimler vardı değil, kimler yoktu olmalı soru. Kimler yoktu?

İşçiler ve talepleriyle kitleyi etrafına toplayıp isyanı ileri taşıyabilecek güce sahip bir öncü parti.

DİSK ve KESK'in ne yazık ki “genel grev”ini saymazsak; işçi sınıfı tam anlamıyla Gezi'de yoktu.

Bugün, fiili grevinin daha ikinci haftasında bütün sek-

tör patronlarını tir tir titretebilen metal işçileri yoktu. Tuzla, Kocaeli, Bursa, Manisa, Antep ve daha birçok işçi havzasında işçiler şalterleri indirseydi; işte o zaman katillere kaçmak için Fas kâfi gelmeyecekti. Çünkü bir devleti ve o devletin temsilcisi olan hükümeti en derinden sarsacak şey en basit haliyle üretimin durmasıdır. İşçilerin her sektörde iş bırakması demek; günlük hayatta bize ulaşım gibi, haberleşme gibi, yapım onarım gibi, enerji gibi çok basit gelen fakat hayati olan alanların iş görmez duruma gelmesi demek. Piyasanın işlememesi, düzenin krize girmesi demek.

“Biz yaşayamadığımız bu düzene isyan etmekle kalmıyoruz; onu durduruyoruz. Yerine yenisini gene biz koyacağız.” demek.

Devrimci İşçi Partisi, Mısır Devrimi'nden hareketle “Taksim Tahrir olacak, işçi sınıfı kazanacak!” demiş ve tam da Gezi'den önceki 1 Mayıs'ta, üzerinde bu sloganın yazılı olduğu pankartla çıkmıştı. Taksim Tahrir oldu, milyonlar alanları doldurdu.

Kürtler, batıdaki gençleri belki de uzun zaman sonra ilk kez yanı başlarında; barikatta, “devlet baba”yla savaşıırken gördü. Türkler; tüm dünyanın ilk haberden verdiği Gezi İsyanı'nı yayınlamayan; yayınlamak zorunda kalınca da karalamak için binbir takla atan penguen ana akım medyasını görüp “Demek yıllarca Doğu'yu, Kürtleri bu televizyonlardan izlemiştir.” dedi.

Kazanımları yanımıza kâr kalsın; fakat tüm dünyada işçilerin silkinmeye başladığı zamanlarda; bizlerin bir “Gezi Devrimi”ni daha kaçırma şansı yok.

Madem ki isyanı devrime götürecektir işçi sınıfıdır; madem ki yitirdiğimiz bütün canların hesabı ancak böyle sorulur, öyleyse Gezi İsyanı'yla büyük metal grevini birleştirmeye! O da yetmez, Kobani serhildanıyla birleştirmeye!

Maden işçisinin, katillere Soma'da kaçacak delik aratan kararlı öfkelerini, eline belki de ilk defa taş alıp barikatları, meydanları zaptedenlerin öfkeleriyle birleştirmeye!

İsyanları birleştirip Roboski'nin, Soma'nın, Gezi şehitlerinin ve halklara emekçilere yaşatılan bütün katliamların faillerini yargılamaya!

Kitle hareketini, ister okulda ister fabrikada ve nihayet sokakta, talepleriyle ileri taşıyabilecek; hareketin öncülüğünü alabilecek proletarya partisinin gücüne güç katmaya!

İşçiler, öğrenciler, kadınlar, çapulcular; siyasete, partiye, devrime!

“devletin ve tabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:

-maveraünnehir nereye dökülür?

en arka sırada bir parmağın tek ve doğru karşılığı:

-'solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine!'dir.”

Bir şey yapmalı: Grev!

Fabrikada çalışan bir işçi olduğunuzu düşünün bir an. Servislere binip işe gidiyorsunuz. Fabrikaya girişlerde kartınızı basmak için çıkarıyorsunuz ancak kartınız basmıyor! Bir bakıyorsunuz yalnız değilsiniz, bir, iki, beş, on ve dahası... Başka arkadaşlarınızın da kartları basmıyor ve bunun anlamı işten çıkarıldığınız. Ne yapardınız?

İşte o gece Renault'da kartlar basmayınca işçiler toplu bir şekilde iş başı yapılmayarak, dolayısıyla üretimi durdurarak, fabrika kapısı önünde eylem yaptılar. Gece boyu üretimin yapılmadığı fabrikada patron işçilerin birlikteliğinden korkarak geri adım attı ve işten atılan işçiler geri alındı. Aynı gece Tofaş da ayakta idi. Bu yaşanan, haftalardır kaynayan Bursa'daki metal fabrikalarında işçilerin birlik içinde hareket edip patrona geri adım attığı ilk olaydı.

Nasıl başladı?

Bursa'daki Bosch fabrikasında işçilerin sendika değiştirme sürecinde uzun bir süre toplu iş sözleşmesi imzalanamamıştı. Bosch fabrikasında işçilerin büyük bir kısmı DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına geçmesine rağmen türlü kirli oyunların, evrakta sahteciliklerin ardından yetkiyi alan, patronla işbirliği yapan sarı sendika Türk Metal, metal patronlarının örgütü olan MESS ile sözleşme imza-

ladı. Ancak MESS kapsamındaki diğer fabrikalar için imzalanan sözleşme Bosch için imzalanan sözleşmeden çok daha geride olunca birçok fabrikada hareketlilik başlamış oldu. Vardiya girişlerinde ve çıkışlarında, yemekhanede ses çıkarma eylemleri yapıldı uzun bir süre.

Türk Metal'den istifalar

İlk olarak Nisan ayının sonlarına doğru Bursa Kent Meydanı'nda bir araya gelen işçiler yüzleriyle, binleriyle bölük bölük meydana aktılar. Renault, Mako, Coşkunöz, Tofaş, Ototrim ve daha nice. Her fabrikadan işçi vardı. Bosch fabrikasındaki işçilerle aynı şartlarda çalışmak istiyorlardı ve bunun için 5 Mayıs'a kadar süre veriyorlardı Türk Metal'e. Zaman geldi çattı, Türk Metal'den tık yok! Üstelik sürenin dolmasıyla birlikte topluca istifa etmek için toplanan işçilere Türk Metal sendikacıları saldırdı! Bu saldırı işçilerin öfkelerini arttırdı ve Türk Metal'den istifalar ve iş bırakma eylemleri yapılmaya başlandı. Tofaş, Renault, Mako, Coşkunöz, Ototrim... Tüm fabrikalardaki işçiler bir anda greve çıktılar. 15 bine yakın işçinin fiili grev yapmasının karşısında şaşkınlığa düşen patronlar ve devlet yetkilileri ilk olarak işçileri bölmek için çabaladı ancak işçinin birliği bunlara izin vermedi. Mücadele sadece Bursa'yla sınırlı

kalmadı, gittikçe yayıldı; Ankara’da Türk Traktör, Kocaeli’de Ford Otosan ve Eskişehir’de Arçelik ve günden güne başka yerlere sığıyor mücadele ve görülüyor ki daha da yaygınlaşacak eylemler. Yıllardır Türk Metal sendikasının hayrını görmeyen işçiler fabrikalarından Türk Metal’i temizlemeye koyuldu bir kere.

Peki ya şimdi?

Sürecin başında metal işçilerinden birisi şöyle bir söz söylemişti: “Bu 3-5 kişinin, 1-2 fabrikanın değil, tüm işçilerin mücadelesidir. Bu onurlu duruşumuzu sonuna kadar sürdüreceğiz.” Bu söz aslında Türkiye işçi sınıfının bütününün önümüzdeki dönemde nasıl bir mücadele kuşağıyla karşılaşacağını gösteriyor.

Mücadelenin merkezi olan fabrikalardan Tofaş ve Renault’da işçiler sunulan talepleri kendi aralarında tartışıp kabul ederek iş başı yaptılar. İşçiler bir seferliğe mahsus olmak üzere 1000’er lira aldılar ve hiçbir işçi de işten çıkarılmadı. Şuan Ford’da grev devam ediyor. Eskişehir’de birçok fabrikada hala eylemler sürüyor. Eylemlere yenileri ekleniyor. İşçiler parça parça ayağa kalkışlarını tüm fabrikalar ola-

rak beraber hareket etme aşamasına getiremediler. Mevcut örgütlülükleriyle henüz sadece kendi fabrikalarındaki süreci yönlendirebiliyorlar. Her şeye rağmen kendi fabrikaları çapında olsa da örgütlülüklerini sağlayarak, temsilcilerini seçerek birlik ve beraberliklerini sağlamaları, tek bir işçinin bile işten atılmasına mücadele etmemeleri son derece önemli bir kazanım.

Kazanımları sığrama tahtası olarak kullanmak gerek

Başta Tofaş ve Renault işçileri, “yasadışı” grev yaptıklarını söyleyerek işten atma tehdidinde bulunan patronlara geri adım attırarak üstüne 1000 liralık ödeme alarak, sendikal özgürlük konusunda güvence alarak iş başı yapmaları geleceğe dönük bir sığrama tahtası olarak kullanılabilir. Aslıyan işçinin örgütlülüğüdür ancak bu örgütlülüğü ileriye taşımak gereklidir. Bugün Türkiye’nin birçok yerinde birbirinden kopuk bir şekilde mücadeleye atılan işçi bölüklerinin birlikte hareket edebilmesi için fabrika komitelerini aşan bir örgütlülüğe ihtiyaçları vardır ve bu ancak bir sendika olabilir. Metal sektöründe MESS patronlarıyla ve sermayeyle kirli bağlara girmeyen bir tek sendika vardır o da geçtiğimiz Ocak ayında grevi yasaklanan Birleşik Metal-İş sendikasıdır. Yasaklanan grevin hesabını mücadeleye atılan işçiler fiili bir şekilde grev yaparak sordular. Şimdi hesap sormayı ileri bir aşamaya taşıyarak tüm metal işçilerinin örgütlülüğünü hazırlamak gerekmektedir. Bu mücadelede bizim üstümüze düşen görevler de var elbet: Haydi tüm Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri, geleceğin tüm işçileri ve işsizleri geleceğimiz için örgütlenmeye!

15-16 Haziran 45 yaşında:

Gücümüz birliğimizden gelir!

Türkiye’de işçi sınıfının en önemli bölüklerinden olan metal işçilerinin işbirlikçi Türk Metal sendikasına karşı başlatmış olduğu eylemler fabrika fabrika yayıldı ve süreç içerisinde toplamda 20 bin işçi greve çıktı. İşçi sınıfı uzun zamandır mücadele sahnesine böyle görkemli bir şekilde çıkmamıştı. Ancak Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine bakıldığında bu ne ilktir, ne de son olacaktır. 45 yıl önce, 15-16 Haziran 1970’de işçi sınıfı daha görkemli bir şekilde ayağa kalkmış, sendikal özgürlüklerini kısıtlamayı amaçlayan yasaya karşı 150 bin işçi iki gün boyunca yaptıkları yürüyüşle ülkeyi derinden sarsmıştı. Türkiye işçi sınıfının mücadelelerinde önemli bir kavşak olan 15-16 Haziran ayaklanması, günümüzün mücadeleciler için de önemli dersler içeriyor.

İşçi sınıfının çıkarlarını korumak için

1960’lı yıllar boyunca işçi sınıfı sayısız grev ve direniş gerçekleştiriyor, ancak çok kez, o zaman tek sendikal konfederasyonu olan Türk-İş’in grev kırıcı tutumuyla karşılaşılıyordu. İşçi düşmanı yasaları sessizce kabullenen, işverenlerle ve iktidarla işbirliği içerisinde olan Türk-İş’e karşı bir şey yapılmalıydı. İşte Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) böyle bir aşamada kuruldu. Türk-İş içinden kopan bir grup sendika, etrafına bağımsız sendikaları da toplayarak 1967 yılında DİSK’i kuruyor ve işçi sınıfının haklarının ayaklar altına alınmasına izin vermeyeceğini, işçi ve emekçileri işbirlikçi sendikal anlayıştan kurtaracaklarını açıklıyorlardı.

DİSK, kurulduğu 1967 yılından 1970’e kadar güçlenerek ve bilinçlenerek yoluna devam etti. Birçok işyerinde örgütlenerek yetkiyi alıyor ve Türk-İş’e göre çok daha iyi toplu sözleşmelere imza atıyordu. İmzaladığı toplu sözleşmelerin etkisiyle de işçi sınıfı içinde gitgide bir çekim merkezi olmaya başlıyordu.

Patronlar ve hükümet karşı atakta

DİSK’in işçi sınıfı içinde kuvvetlenmesi, patronların çıkarlarını tehdit ediyor, Türk-İş’in ise işbirlikçi yönünü gittikçe ortaya çıkarıyordu. İktidardaki Adalet Partisi bu “tehlikeyi” önlemek için harekete geçiyor, sendikal özgürlükleri ve grev hakkını kısıtlayan bir yasa tasarısı hazırlıyordu. Erzurum’da toplanan Türk-İş Genel Kurulu’nda konuşma yapan dönemin Çalışma Bakanı Turgut Tokar, yeni yasa tasarısıyla DİSK’in çanına ot tıkayacaklarını hiç çekinmeden ifade ediyordu.

İşçi sınıfı: “Sendikanın kılına dokundurtmayacağız!”

CHP’nin de desteğiyle meclisten hızlıca geçirilen yasanın anayasaya aykırı olduğunu ilan eden DİSK, örgütlü olduğu tüm işyerlerinde Anayasal Direniş Komiteleri kurulmasına karar verdi. Yasaya karşı aldığı bir dizi kararı tartışmak üzere yüzünü kendi tabanına dönen DİSK, tüm işyeri temsilcilerinin katıldığı bir toplantı organize ediyordu. DİSK’in olmadığı zamanlarda çalışma koşullarının ne kadar zorlu olduğunun bilincinde olan işçiler, sendikanın gökten zembille inmediğini, onu kendilerinin var ettiğini ve gözbebekleri gibi koruyacaklarını, grevse grev, mitingse miting, ne gerekiyorsa yapacaklarını hep bir ağızdan söylediler.

Direniş değil hücum!

15 Haziran Pazartesi günü işbaşı yapan işçiler, temsilcilerinin yapılan toplantıyı aktarmasının ardından sendikalarının kapatılmasına izin vermeyeceklerini ve haklarını savunacaklarını söyleyerek hep beraber üretim yapmama kararı aldılar ve protesto yürüyüşlerine başladılar. İlk gün 70 bin işçi, ikinci gün olan 16 Haziran’da ise 150 bin işçi yürüdü. İstanbul ve Kocaeli’nde yoğunlaşan yürüyüşler, aynı semtte

bulunan fabrikalarda işçilerin birbirlerini yürüyüşe çağırmasıyla kuvvetlendi ve işçiler daha da kararlı bir şekilde birlik içinde şehir merkezlerine doğru ada bir nehir gibi akmaya başladı. İstanbul'da işçilerin birleşmesini engellemek için Galata ve Unkapanı köprüleri kaldırılıyor ve iki yaka arasındaki vapur seferleri iptal ediliyordu.

Sendikal özgürlüklerini çiğnetmeyeceklerini, kanun meclisten geri alınmaya kadar mücadele edeceklerini haykıran işçiler aynı zamanda Adalet Partisi iktidarının kendilerinin değil, patronların iktidarı olduğunu söyleyerek başbakan Demirel'i istifaya çağırıyorlardı. İşçilerin yürüyüşünün önüne geçmek için hükümet askeriyeye, polisiyle yollara barikat kuruyor, ancak işçiler barikatları her defasında yarıp geçiyorlardı. Kimi zaman polisin saldırmasıyla çıkan çatışmalarda, işçiler birlik olup polisin gözaltına almaya çalıştığı arkadaşlarını çekip kurtarıyor, bu da yetmezmiş gibi karakol nezarethanesine atılan işçi arkadaşlarını kurtarmak için karakola girip zorla arkadaşlarını

nezarethanedenden çıkarıyordu. Çıkan çatışmalarda yaralananlar oldu, ölümler verdiler ancak sokakta oldukları iki gün boyunca hiç durmadılar. Olaylar ancak hükümetin sıkıyönetim ilan etmesiyle bastırılabilirdi.

Çıkarılması gereken dersler

O dönem işçi sınıfı yumruğunu masaya vurdu, siyasi iktidara karşı sokağa çıktı. Ancak sendika yöneticileri mücadeleye atılan işçilerin önüne düşüp de işçileri zafere götürmek yerine işçileri sokaklardan çektiler. Ne zaman ki işçiler evlerine döndü, temsilciler, sendikacılar gözaltına alındı ve bir kısım işçiyle beraber tutuklandılar. Ancak aylar sonra tahliye olabildiler.

15-16 Haziran'daki yürüyüşlere DİSK'in üye sayısından çok daha fazla sayıda işçi katıldı. Farklı sektörlerde, farklı konfederasyonlarda olmalarına rağmen işçiler birbirlerinin sorunlarına duyarsız kalmadı, birlik olup hareket etti. Bu sayede, Anayasa Mahkemesi çıkarılan sendikalar yasasının bir kısım hükmünü iptal etti ve işçilerin bu mücadelesi kazanımla sonuçlandı.

Ne zaman iktidar işçi düşmanı bir yasayı meclisten geçirmeye çalışırsa, işçi sınıfının en bilinçli unsurları 15-16 Haziran işçi ayaklanmasını ve burada yatan dersleri hatırlamalıdır. Ancak bir şartla; bu sefer mücadeleyi gerçek bir zafere ulaştırarak! Gerçek bir zafer ise işçi sınıfının sadece sendikal alanda değil, siyasi alanda da örgütlenmesiyle, patron partilerine karşı devrimci bir işçi partisinin inşasına omuz vermesiyle ve işçi sınıfının çıkarlarına göre işleyecek bir düzeni kurmasıyla sağlanacaktır.

Soma'nın birinci yıldönümünde işçiler katledilmeye devam ediyor!

2014 yılının en kara günüydü 13 Mayıs... Üzerinden bir yılı biraz aşkın bir süre geçtikten sonra da 13 Mayıs Türkiye için hala kapkara bir gün. Patronların ceplerine giren para miktarı azalmasın diye almadıkları güvenlik önlemleri, inşa etmedikleri yaşam odaları yüzünden resmi rakamlarla 301 işçinin, belki de daha fazlasının öldüğünü ne işçi sınıfı ne de Türkiye halkı unuttu!

Peki, Soma'nın üzerinden geçen bir yılda ne değişti? Holding patronlarından bir tanesi doğru düzgün bir yargılama sürecinden geçip ciddi bir ceza aldı mı? Hayır! Dava ya başka ile kaçırıldı ya da tutuklu sanıklar davaya getirilmedi. Madende çalışıyor olması gereken sensörler çalışmadığı halde, madeni denetlemesi gerekenler denetlemeye gelmediği halde bu bir kaza gibi gösterildi! Oysa ki işçiler göz göre göre ölüme yollanmışlardı!

Somalı işçilerin çalışma koşulları iyileşti mi? Hayır, taşeron sistemi de işsizlik de Soma halkı için yakıcı sorunlar olmaya devam ediyor! Soma'da patronlar diledikleri gibi işçileri işten atabiliyorlar ya da maaşlarını aylarca vermiyorlar. Emekçiler buna ses çıkarmak için eylem yaptıklarında da karşılıklarına polis dikiliyor!

301 işçi ölene kadar hiçbir önlem almayan hükümet bu facianın bir daha yaşanmaması için ciddi bir önlem aldı mı? Hayır, yine önlem alınmadı! Sermaye sınıfı işçileri katletmeye devam etti, hem de Soma'dan yalnızca aylar sonra önce Torunlar İnşaat'ta, sonra Ermenek'te işçiler güvenlik önlemleri alınmadığı için toplu bir şekilde öldürüldüler! 2014'ün o en kara gününden bugüne sermayenin, hükümetin, devletin tek yaptığı işçilerin geleceğini

giderek daha da karartmak oldu, o kadar!

Ama Soma işçi sınıfı, ölen işçilerin ardından ağlamakla yetinenlerin aksine, o karanlığın içinden bir ışık yaktı; taşeronun yasaklanması ve kamulaştırma talepleri ile meydanları doldurdu! Somalı emekçiler tüm Türkiye'ye yaşananların bir kaza olmadığını; özelleştirmelerin, taşeron sisteminin sonucu olduğunu haykırdı!

Bugün Somalı işçilerin yaktıkları ışık hala parlak, mücadelelerini zaferle taçlandırmamış olabilirler ama biz biliyoruz ki bir gün işçi sınıfı özelleştirmelerin de taşeronun da kökünü kazıyacak! Bizler de geleceğimiz için Soma işçilerinin bir yıl öncesinden bugüne yükselttikleri talepleri destekliyoruz. Kapitalizm zaman geçtikçe daha çok vahşileşiyor, daha çok işçi kanı döküyorsa biz de daha güçlü mücadele edeceğiz; okullardaki sınıflarımızdan çıkıp işçi sınıfının yanında saf tutmaya devam edeceğiz!

Katillerden hesap sormak için 16 MAYIS'TA SOMA'DAYDIK!

Film tanıtımı:

Sarhoş atlar zamanı

Aralarında dünyaca tanınmış ve uzun süre konuşulmuş “Turtles Can Fly” (Kaplumbağalar da Uçar) filmi de olan birçok yapıma imza atmış İranlı yönetmen Bahman Ghabadi'nin ilk uzun metrajı “Sarhoş Atlar Zamanı.”

İran-İrak sınırında yaşayan ailelerin, onlar için belki de çok sıradan olan hikayesini bize aktaran filmin oyuncu kadrosunda yine bu olayları belki de her gün yaşayan köylüler var.

Küçük kız Amaneh henüz on yaşlarındadır. Engelli bir erkek kardeşi, Rojine adlı bir ablası ve babaları öldüğünde aile reisliğine tek aday olan, ailenin tüm yükünü sırtlayacak abisi Ayoub ile yaşamaktadırlar.

Kaçakçılıktan başka bir iş yapılamayan, hatta bir katır sahibi olmadan onun bile yapılamadığı bir köyde sınırlara meydan okurcasına yaşam savaşı verirler.

Bir gün Amaneh ve Ayoub kaçaktan döndüklerinde üzücü bir tabloyla karşılaşırlar.

Ve olaylar gelişir...

Günümüzde hala çözülememiş çocuk işçiliği, sınır köylerinde yaşamın zorluğu, erken yaşta evlilik gibi konulara değinmeyi ihmal etmeyen bu dram filminin en önemli özelliği kadro-

sunda neredeyse hiç profesyonel oyuncu olmayışı.

Film ismini kaçığa giderken soğuktan donmamaları ve yükleriyle insanları yarı yolda bırakmamaları için katırlara içirilen viskiden alıyor.

Aynı zamanda yaşlarına aldırmadan her gün sınırlar arasında mekik dokuyan küçük adamlara verilen değerle katırlara verilen değeri hatırlatıyor.

Yönetmen Ghabadi'nin de köyü olan ve atmosfer olarak bol karlı, tipili bir kış ayını seçtiği Bane köyünde ve sınır köylerde çekilen filmde her gün onlarca insanın takılıp öldüğü, sakat kaldığı, artık parmakla sayılabilecek verimli arazilere bile taşan mayın tarlalarından geçilmeyen sınırdaki yaşamın öbür yüzünü herkesten fazla tatmış insanların öyküsü tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriliyor.

Aslında filmin bir sahnesinde kamyon kasasında işten dönen çocukların tutturduğu şarkının dizeleri her şeyi özeltiyor:

“Hayat bizi yaşlandırıyor, dağların içinden vadilerin içine sürüklüyor, bizi ölüme yaklaştırıyor.”

Önce Mayıs bitti. Haziran başladığında sokaklardaydık, her yerdeydik. Temmuz, Ağustos, Eylül vs. derken o gün bugündür bir başkayız artık. O günler omuz omuza olduğumuz bazı dostlarımızı çaldılar bizlerden. Unutmadık, unutmayacağız!